

ffiller jeg mig fra den Anskuelse, som den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har, idet det forekommer mig, at han deri har drevet Sagen videre, end rigtigt er. Iøvrigt er dette System, der saaledes opstilles, ingenlunde en doctrinair Theori, det er tværtimod i mine Sine, en sund Hensynstagen til Virkeligheden; thi naar man ikke tager Hensyn til det, vil Bevillingsmyndigheden gaae bort mellem Folkethingets Hænder, den vil ikke mere eksistere. Er dette virkelig en sund Magt, saa kan jo, siger man, Folkethinget gaae hen og gjøre Noget, der er reent ravruffende galt, gjøre Noget, som i en eller anden Henseende strider imod sund Fornuft; ja, naar man vil gaae ud fra den Forudsætning, saa skulde man ikke have noget Folkething; men vi maae jo netop gaae ud fra den Forudsætning, at Folkethinget ikke vil gaae til saadanne Forholdsregler som dem, der bleve omtalte som gale af den ærede Rigsdagsmand, medmindre der skulde foreligge fuldgjældige Grunde derfor; men naar der foreligger saadanne, handler Folkethinget, som det skal og kan handle, og saa maa Følgen blive, hvad den blive vil. Vi vide jo, at Forsatninger ikke ere Noget, der er mere Blivende, end alt Andet i denne Verden, og i min Levetid har jeg seet flere — jeg troer næsten det gaaer op til hundrede — Forsatninger blive omstyrte. — De Bemærkninger, som bleve gjorte om Normalbudgetter, om Normalbestemmelser, forstod jeg ikke. Der blev sagt, at hvad der er Normalbestemmelser, er Noget, som er vedtaget af Lovgivningsmagten, af Folkerepresentationen og Regjeringen, er blevet til paa lovlig Maade, er Noget, der er ligesaa godt som enhver anden Lov; jeg svarer dertil, at de normale Bestemmelser ere vedtagne af den til en vis Tid værende Regjering og den til en vis Tid værende Folkerepresentation, medens Finantsloven derimod skal være Noget, som er vedtaget af den til enhver Tid, hvergang den er fremkommet, daværende Repræsentation og daværende Regjering. Det er aabenbart, at naar Normalbestemmelser skulle betyde Noget, kan den Folkerepresentation, der til en given Tid kommer sammen, ikke forkaste dem; Fol-

kerepresentationen kan kun benytte det politiske Middel at forkaste hele Finantsloven, men den kan ikke med Rimelighed forkaste nogle af Normalbestemmelserne; de staae fast, derfor ere de Normalbestemmelser. Naar det iøvrigt blev bemærket, at denne Theori havde ført til det Monstrum af Tillægsbevillingslov, som vi denne gang have faaet, da skal jeg villig indrømme, hvad jeg tidligere har sagt, at det er en slem Tillægsbevillingslov; men den ærede Rigsdagsmand (Wille) tager virkelig feil, naar han troer, at den Anskuelse, jeg saavel idag som tidligere har havt Keilighed til at gjøre gjældende, er den, som har ført dertil. Det er en Betragtning af Regnskabsaaret og en Conseqvent af denne Betragtning, nemlig Hensynet til Regnskabs Opgjørelse og Afslutning, som har ledet til dette „Monstrum“ af en Tillægsbevilling. Det var ikke min Hensigt at tage Ordet ved dette Affnit af Finantsloven, hvis ikke den ærede Rigsdagsmand (Wille) var kommet med det af ham Fremsatte, og jeg skal derfor indskrænke mig hertil.

Jeg skal iøvrigt tillade mig at bemærke, at naar Finantsudvalget atter har foreslaaet det høitærede Thing ikke at bevilge de 4,000 Rd. til Industriudstillinger i Kjøbstæderne, som kom frem ved anden Behandling, da har Finantsudvalget været i sin gode Ret og gjort det efter meget nøie Overveelse. Hvad det subsidiaire Forslag angaaer, da er det kun stillet, fordi vi, trods den Overbeviisning, vi have om vor Anskuelses Rigtighed, frygtede for, at det Hensyn, som maatte gjøre sig gjældende til, hvad Majoriteten af Thinget vedtog ved anden Behandling, ved tredje Behandling skulde tillægges større Vægt, end det efter Finantsudvalgets Mening burde have. Finantsudvalget maa vedblivende ansee det for saare uheldigt, naar det saaledes falder endeel Medlemmer ind, uden at conferere med Finantsudvalget, og uden at der i saa Henseende er kommet noget Forlangende fra Ministeriet, ved anden Behandling at foreslaae Summer bevilgede i et eller andet Dilemma; de Herrer sætte derved Ministeren i Forlegenhed. At Ministeren siger: naar man vil give mig dette Beløb, kan jeg ikke sige noget Videre derimod, ligger i Sagens Natur, men